

Wieke Duinmeijer, molenaar op De Meervogel in Hoeksmeer

In 2015 verhuisde Wieke Duinmeijer van Veendam naar Garrelsweer. Om de omgeving beter te leren kennen, fietste ze veel en gaf haar ogen goed de kost. Het was haar opgevallen dat De Meervogel weinig draaide. Haar belangstelling voor molens was gewekt. In molen FRAM in Woltersum raakte ze aan de praat met molenaar Sietse Pot. Het werd een lang bezoek en toen ze vertrok, vroeg de molenaar 'is dit niet iets voor jou?' Die vraag liet haar niet los. Wieke: 'Ik heb daar veel over nagedacht en heb uiteindelijk stappen gezet om de opleiding tot vrijwillig molenaar te gaan volgen.' Wieke merkte dat ze door het (molen)virus besmet was geraakt. 'Het gekke is dat toen ik in Midwolda woonde, waar wel drie molens in de buurt staan, ik niet heb gedacht 'moet ik iets met molens. Bovendien kom ik uit de Zaanstreek waar het stikt van de molens.'

Wieke ging de opleiding volgen bij moleninstructeur Jan Kugel op molen Edens in Winschoten. Ze kon gelijk meedoen. Iedere zaterdag aan de ronde tafel met voornamelijk mannen. De ene week op zaterdagochtend theorie en de week erna op zaterdagmiddag praktijk. 'Ik was gretig en heb goed mijn best gedaan. Ik wilde zo snel mogelijk de opleiding afronden en kwam daarom iedere week trouw.' Wieke, die tot aan haar pensionering operatieassistente was in het ziekenhuis, is namelijk de jongste niet meer. Na de ochtendles in Winschoten schoof zij 's middags aan bij Jaap Schuuman op de Kloostermolen. 'Bij Jaap heb ik veel geleerd over de poldermolen en zelfzwichting. Als dorpsgenoot en nu als collega-molenaar kan ik altijd bij hem terecht voor raad en daad.'

Molen Edens, de hoogste van de provincie Groningen, was voor de molenaar-in-opleiding een hele uitdaging. 'Voor mij was Edens te hoog, ik merkte dat als ik in de wieken moest klimmen.' Wieke ging daarom naar de Noordermolen in Noordbroek. 'Ik moest en zou molenaar worden, van stoppen wilde ik niet weten. De weg naar het molenaarsschap is interessant. Zo leerde ik van Kugel veel over het weer.' Ook van de Noordermolen nam Wieke afscheid. 'Ik heb daarna lessen gevolgd bij Joep Gründemann in Bourtange en kwam vervolgens terecht bij Udemas molen in Finsterwolde waar ik op zondagmiddag leste bij Michiel Steemers. ('Een Amsterdammer en dus net als ik een Noord-Hollander') Ook bij de FRAM heb ik lessen gehaald. Na twee jaar zei Jan: 'je mag wel voor het examen. In het voorjaar van 2018 deed ik toelatingsexamen op De Leeuw in Zeerijp en in oktober van dat jaar het landelijk examen in Norg. Dat Sietse Pot één van de drie examinatoren was, was een leuke bijkomstigheid. Sindsdien ben ik dus gediplomeerd molenaar.'

Wieke werd ingewerkt door de twee andere molenaars van De Meervogel, Wim Hofkamp en Jan Chris Wagenaar. 'Ik schreef een brief aan Stichting De Groninger Poldermolens (<https://degroningerpoldermolens.nl/>), de eigenaar van De Meervogel, en werd aangenomen. Wieke komt wekelijks bij de molen, één keer om te smeren en het gras te maaien en op zaterdagmiddag om te draaien, zo'n vier uur per week.

Is het voor een vrouw zwaarder om met een molen te werken dan voor een man? Wieke vindt van niet. 'Kruien is op zich wel zwaar, ik moet het niet van mijn kracht hebben. Maar goed smeren is belangrijk en bovendien kruit deze molen licht.

Hoe gaat Wieke om met bezoekers aan de molen? 'Anders dan een korenmolenaar moet een poldermolenaar het vooral hebben van fietsers en wandelaars. Langs De Meervogel loopt het Jacobspad, een wandelroute van Uithuizen naar Hasselt. Daarnaast staan bij de molen een picknicktafel en borden van Het Groninger Landschap. Voor de natuurliefhebber is dit een ook een aantrekkelijke plek, het is namelijk een vogelrustgebied. Lekker vogeltjes kijken!'

Concluderend kan Wieke tot slot opmerken: 'ik ben trots op mijn molenaarsschap en blij dat ik dit mag doen.

Wieke Duinmeijer in haar molen